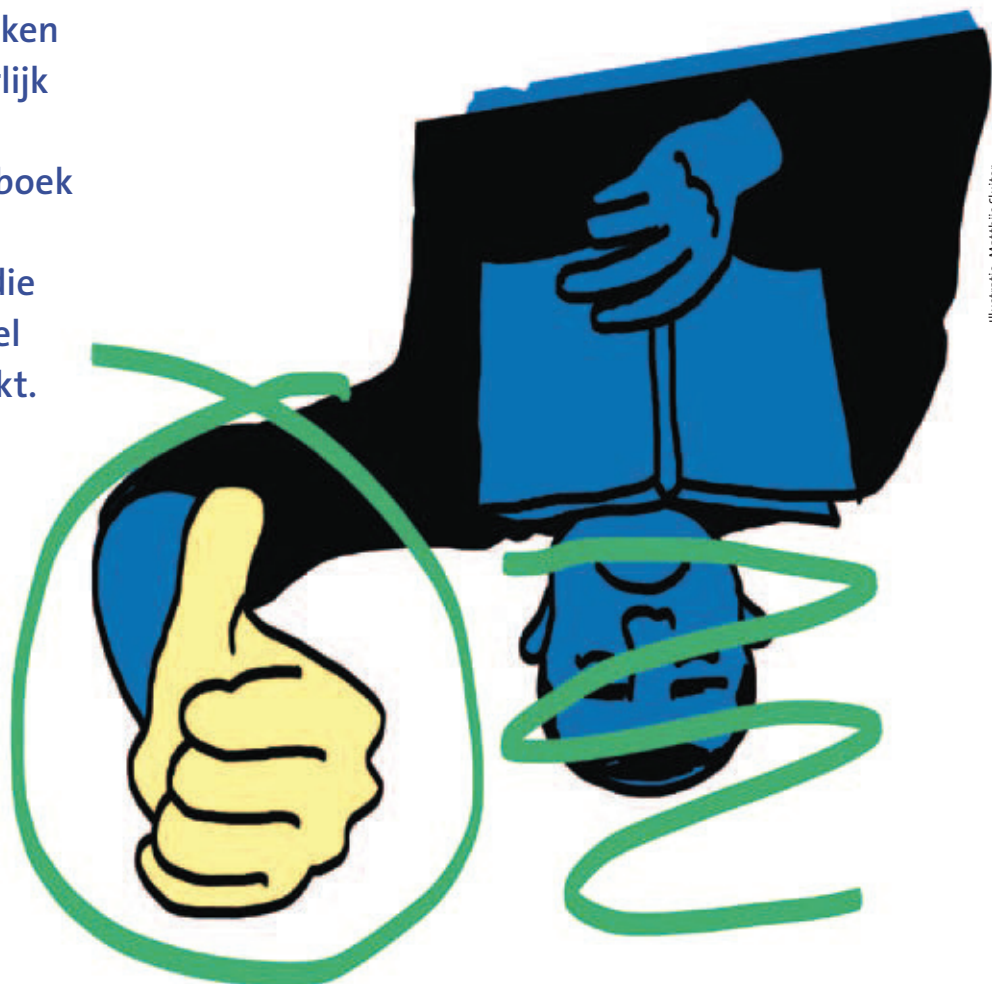

Op de achterflap van boeken drukken uitgeverij natuurlijk alleen positieve oordelen van deskundigen af. Het boek moet tenslotte verkocht worden. Maar soms zijn die wervende citaten wel heel erg uit hun verband gerukt.

FRANK JANSEN

Illustratie: Mattheijs Sluiter

“Geestig en ontroerend”

Citaatmisbruik op achterflappen

Upakt in de boekhandel een boek van de stapel, draait het om, leest achterop dat het volgens de recensent van *NRC Handelsblad* “loeispannend” is en “magistraal” geschreven. Mag u er dan op vertrouwen dat die krant juist geciteerd wordt?

De regels voor correct citeren zijn simpel: je opent met aanhalingstekens, geeft vervolgens de woorden en zinnen van de bron letterlijk weer en sluit met aanhalingstekens. Aan een citaat mag je niets veranderen, alleen inkorten is toegestaan, zolang je maar op de plaats waar de niet opgenomen woorden en zinnen stonden het weglatingsteken gebruikt: (...).

Dat zijn heldere regels. Ze zijn bedacht voor wetenschappelijke publicaties, zodat lezers van bijvoor-

beeld een proefschrift erop kunnen vertrouwen dat de auteur zijn bronnen correct weergeeft. Dat bespaart die lezers de tijd om het allemaal zelf op te zoeken. Om die reden worden de regels ook gebruikt bij serieuze journalistieke producten.

Risico

In aanbevelingsteksten achter op een boek (ook wel ‘blurbs’ genoemd) worden die citeerregels niet heel strak gevolgd. Dat komt doordat zo’n tekstje behalve informatief (waar gaat het boek over, wie is de schrijver?) ook wervend moet zijn – het is uiteindelijk vooral ook reclame. Het duurt ook maar enkele seconden voordat klanten in boekhandels het boek weer terugleggen, en die tijd moet de blurbschrijver maximaal effectief gebruiken. Citaten in blurbs zijn